

Михалаки.

А кой е той? Какъ го викатъ?

Петко.

Кьоръ Хасанъ Домузчиолу.

Михалаки.

Домузчиолу? Хж, знамъ го, знамъ неговата работа . . . Пакъ при чорбаджи Михалакия идать, чорбаджи Михалакия знаятъ!

Петко.

Да му кажа ли да влѣзне?

Михалаки.

Не, не прилича да ме види въ тоя каяфетъ; азъ да облека турски тѣ . . . Кажи му да доде подирь обѣдъ.

(Излазять изъ разни врата.)

Сцена III

Стояновичъ, влиза съ книга подъ мишницата.

Госпожица Виктория ме моли да ѝ донося романъ тѣ. Азъ се възползувахъ отъ тоя случай за да могъ да ѝ кажъ чувства та си, любовъ та си. (слага книгата и ржавици тѣ си на стола) Тя е много приятна мома; наистина, и майка ѝ, и тя е много учтива жена, но ми дотегва съ много то си церемонии и китайски етикети. Хж, чува се гласъ тѣ ѝ, тука иде.

Сийка (влязъ)

У, у, у! вие ли сте господинъ Стояновичъ?!

Стояновичъ.

Мислж, че съмъ азъ.

Сийка.

Ами добръ дошле! Че сѣднете дѣ!